

1

Det var bara två månader kvar.

Det var den första tanken som trängde sig på och tog över när jag vaknade. Jag knep ihop ögonen och pressade ner ansiktet i kudden. Den var på väg, skulle komma när som helst nu. Paniken som attackerat mig den senaste veckan, varje gång jag vaknat upp med insikten som ett knivhugg i hjärtat. Jag försökte fokusera bort den genom att fylla mina sinnen med andra intryck. Känslan av örngottets sträva tyg mot kinden, lukten av tvättmedel, ljudet av någons ojämna snarkningar.

Det fungerade. Min rusande puls trappade långsamt ner takten. Yrseln var på väg att lägga sig. Till slut, när jag var säker på att vågen av panik tvingats tillbaka, lyfte jag huvudet från kudden – tillräckligt mycket för att kunna se de digitala siffrorna höja sig i en grön ton från min skärm på sängbordet. 05:57.

Jag vaknade ofta några minuter innan väckningen. Det var som om min kropp ville skydda mig från obehaget i att väckas av lysrörens kalla ljus. Det var under de tre minuterna som allting var annorlunda.

Mina tankar var annorlunda.

Intryck som samlats i hjärnan under dagen tycktes pressa mot mitt medvetande tillsammans med drömmar och föreställningar som fått fritt spelrum under natten. Allt det slogs om platsen den korta stunden innan det var dags att kliva upp.

Men det hade inte alltid inneburit det obehag som det gjort den senaste veckan. Paniken började komma först när jag räknade ut hur kort tid det var kvar. När jag slogs av vissheten om att allt i mitt liv var på väg att förändras. Den sjuttonde augusti skulle jag vakna upp i den här sängen och den här sovsalen för sista gången.

Ljudet kom först. Det där låga surret som avslöjade att lamporna var på väg att tändas. En sekund senare slogs ljuset på och rummet som nyss varit lagt i mörker blev upplyst av ett starkt, nästan blått, sken från lysrören i taket som sträckte sig från ena änden av sovsalen till den andra. De tändes alltid i en dominoeffekt med början längst in i rummet.

Runt omkring mig satte sig folk upp och blinkade med sömndruckna ögon samtidigt som de drog trevande händer genom hår som blivit rufsigt under natten. Jag undrade om de fungerade på samma sätt som jag gjorde. Om de också hade underliga tankar ett par flyktiga minuter innan ljuset slogs på. Tankar som inte borde finnas där. Jag tittade på Sanna som sov i sängen närmast min. Hon såg yrvaken ut när hon tryckte upp sig själv mot huvudänden. Ingenting i hennes utseende skvallrade om att hon plågades av rädsla inför framtiden eller funderade över icke-existerande minnen.

Sanna var den som stod mig närmast här. En av dem som det skulle kännas konstigt, ovant och ensamt utan när jag flyttades till nästa facilitet. Hon skulle fylla arton först om fem månader och efter det fanns det ingen garanti för att hon skulle flyttas till samma facilitet som mig. Det avgjorde Föreståndaren.

Dörren in till sovsalen slogs upp och Edit uppenbarade sig i öppningen.

”Uppstigning!” Hennes röst ljud som en basun över rummet. Jag avskydde den. Särskilt hennes sätt att alltid betona den första stavelsen i ordet. Men det var också en tanke jag bara hade på morgonen. Resten av dagen, när jag var mig själv, visste jag att allt som gjordes på faciliteten var för vårt bästa. Problemet var att något var fel med mig den här tiden på dygnet. Något som fick mig att tänka fel tankar. Jag var tacksam att det bara gällde de här få minuterna.

Sanna reste sig ur sin säng, gav mig ett trött leende och började gå mot dörren. Överallt i det långsmala rummet lyftes täcken undan och bara fötter sattes ner på det kalla golvet. En kö formades framför Edit och jag gled in i det raka ledet. Kaj stod framför mig. Han tillhörde också min grupp. Ingen officiell grupp förstås, men den lilla klicken av vänner jag åt tillsammans med och tillbringade fritiden med. Jag skulle inte bli ledsen om Föreståndaren valde ut Kaj till mannen jag skulle avla ett barn tillsammans med. Det skulle kännas ... tryggt.

Kön rörde sig framåt. Kaj fick sina tabletter, svalde dem och gick vidare till tvättrummet. Det var min tur och Edit höll fram den vita plastmuggen mot mig. Jag tog den, slängde in båda tabletterna i munnen och svalde genom att böja huvudet bakåt. När tabletterna försvunnit ner i min strupe gapade jag för att Edit skulle kunna kontrollera att de inte var kvar. Hon nickade sitt godkännande och jag fortsatte till tvättrummet.

Jag kommer aldrig att glömma hur det var de första åren. Småbarnen får sin medicin i flytande

form, ända tills de fyller sju. Efter det får de börja med tableterna. Det brukar gå bra för de flesta, men jag var ett undantag. Jag hade svårt att svälja tabletter. De fastnade på tungan och jag satte dem i halsen. Det var som om de hade en egen vilja och gjorde motstånd mot att sväljas. Flera gånger var jag övertygad om att jag skulle kvävas och kräktes i ren panik.

Kvinnan som hade varit min salsansvariga på den tiden hade kallat in en extra assistent som fick ägna varje morgon åt att tvinga i mig tableterna. Jag hade kämpat mot kväljningar, hostat och kräkts, men till slut lärt mig.

Tabletterna var viktiga. Det var de som gjorde att vi överlevde. Om det inte hade varit för forskarna som lyckats framställa dem i laboratoriet skulle ingen av oss levt idag. Atombomberna under kriget hade gjort jorden till en dödlig plats, en plats där strålningen tog en människas liv på bara några månader. Månader av plåga och utdraget lidande innan döden kom som en befrielse.

Det var orsaken till att vi bodde i faciliteterna, de strålskyddade byggnaderna som utgjorde våra hem. Men inte ens den säkerhetsåtgärden skulle vara tillräcklig om vi inte hade tableterna. De var vår livlina, vårt viktigaste skydd. Det var därför varje salsansvarig måste kontrollera att vi svalde dem. Att inte göra det var förenat med livsfara. Det räckte att missa en enda dag för att strålningen skulle hinna förstöra celler i kroppen.

Jag tog av mig de mjuka grå byxorna vi sov i innan jag ställde mig vid ett av handfaten och tvättade mig under armarna i bara linne och trosor. Sanna stod

bredvid mig och gnuggade in sina händer med löddrande tvål.

”Jag hörde en sak igår.” Hon sköljde fingrarna under kranens rinnande vatten.

Jag såg på henne från sidan medan jag stänkte vatten över halsen och nacken. Sannas bruna hår snuddade vid hennes axlar och guppade lätt medan hon tvättade sig. Jag skakade det ljumma vattnet av fingrarna och höll dem under den riktade varmluften från torken. Sedan ställde jag frågan hon väntade på. ”Vad då?”

”Det ska komma en förflyttad idag.” Sanna torkade sina händer så att det blåsande ljudet av min tork fick sällskap av hennes.

En förflyttad? Det var inget som hände varje dag. Jag funderade över när vi senast hade tagit emot en förflyttad på faciliteten. För ett halvår sedan kanske. Samtidigt hade sju personer från vår egen byggnad flyttats under de fyra åren jag bott här.

Jag rös vid tanken på att bli förflyttad. Det betydde att man hade uppfyllt sin kvot på fem prickar och blivit dömd till det mest skamfyllda straffet. Ett straff som innebar att man tvingades lämna alla och allt man kände till för att komma till en plats där varenda person visste om att man inte levt upp till kraven. Där alla visste att man var ett misslyckande.

Trots det fanns det något i mig som kände en viss upprymdhet. Det skulle komma en ny människa till de hundrasjuttio två personer jag levt med under fyra års tid. Om jag inte räknade dem som arbetade här, för då var det ungefär femtio personer till.

”Vet du något om den förflyttade?” Jag väntade tills ljudet av de närmsta torkarna omkring oss dött ut och

de andra i vår sovsal började gå bort till hyllorna med kläder.

”Inte mycket. Jag hörde en av assistenterna säga att han heter Ossian. Han ställde tydligen till med bråk på sin förra facilitet.” Sanna lämnade raden av handfat och gick mot klädhyllorna. Hon tog ner rena underkläder, en långärmad tröja och ett par byxor innan hon ställde sig bakom en av skärmarna för att byta om.

Mina tankar kretsade fortfarande kring den förflyttade medan jag valde grå kläder från rätt storlekshög i hyllan. Om två månader fyllde jag arton år och då skulle jag också byta facilitet, till min första vuxenfacilitet. Men skillnaden på att flyttas för att man uppnått en viss ålder, och på att tvingas flytta som straff, var enorm. Ojämförlig.

När jag flyttade skulle jag bara få med mig en person härifrån – en person som Föreståndaren och ledarassistenterna valde ut. Med tanke på hur lite tid det var kvar satt de kanske redan med planerna framför sig. De skulle välja ut mannen jag skulle avla ett barn tillsammans med.

Jag vet inte varför jag kände sådana kval över det. Det borde jag inte göra. Det var livets gång och det hade jag vetat hela tiden. Ingenting kunde förbli som det alltid varit. Att flyttas till ett nytt sammanhang, att få en huspartner utsedd åt mig och att avla ett barn tillsammans med honom – det var nästa steg i den uppgift jag hade. Den uppgift vi alla hade att bidra till ett välfungerande samhälle.

När min huspartner och jag väl flyttats till nästa facilitet hade vi ett år på oss att avla ett barn. Så snart barnet fötts skulle det tas till sin egen facilitet,

anpassat för dess ålder och behov. Barnet skulle sedan flyttas genom de olika faciliteterna och växa upp under de bästa förutsättningarna, på samma sätt som jag gjort.

På samma sätt som vi alla gjort.

Jag föll som vanligt in i gruppen med dem jag brukade gå med till matsalen för att äta frukost. Sanna gick på höger sida om mig och Kaj och Teo på vänster i den kala korridoren. Våra steg rörde sig i en väl inövad takt som kom av att promenera tillsammans mellan salarna varje dag.

Jag kunde sakna fönster ibland. Ett sätt att se världen utanför. Bilderna jag studerat på min skärm från tiden innan kriget kändes stundtals så levande att jag kunde föreställa mig själv där ute. Kunde se mig själv på en äng med vajande gräs som kittlade benen och vind som krusade håret. Men av säkerhetsskäl fanns det inga glasrutor som bröt av mot de tjocka betongväggarna, vårt skydd mot den skadliga luften utanför.

Jag ställde mig efter de andra i kön till matsalen. När jag kom fram till brickorna höll jag rutinmässigt handleden ovanför avläsaren. Ett svagt klickljud visade att jag kunde ta en bricka och ställa min frukost på den.

Jag hade aldrig tyckt om att äta mycket på morgonen. Min aptit tycktes alltid olägligt anlända ungefär en timme efter frukosten, men jag bredde ändå ett knäckebröd med ost på och tog ett ägg ur skålen. Teo, som gick framför mig, hade inga problem med att äta vid någon tidpunkt på dygnet.

Jag grimaserade när jag mindes tillfället för några månader sedan då han hade försökt ta en andra

omgång frukost. I samma ögonblick som han hållit armen över avläsaren för att få loss en till bricka hade ett larm gått. Två assistenter hade dykt upp från ingenstans och gripit tag i hans armar. Priset för försöket hade varit en timme i isoleringen och en prick. Hans tredje.

Sanna hann först till vårt bord. Jag satte mig bredvid henne medan Teo tog platsen mitt emot mig med sin överfulla bricka. Kaj kastade en blick på honom när han satte sig bredvid. ”Jag fattar inte hur du kan äta så mycket.”

Teo såg på våra brickor och stannade vid min. Han skakade på huvudet. ”Jag fattar inte hur ni kan äta så lite. Särskilt Liv. Blir du inte hungrig?”

”Jo.” Jag knäckte mitt ägg och började skala det. Vitarn var rinnande idag igen. ”Men jag kan inte äta mer än så vid den här tiden på dagen. Jag tar igen det till lunchen.”

”Kallar du dina lunchportioner att ta igen?” Teo skrattade lågt och stoppade ner skeden i sin havregrynsgröt.

Jag vände mig mot Kaj. ”Kan du skicka saltet?”

Han höll fram det och jag log när jag tog emot det. Jag tyckte om Kaj. Han hade ett ständigt lugn, en stabilitet, som jag nästan kunde bli avundsjuk på. Inget tycktes rubba honom. Föreståndaren hade utan tvekan stora planer för hans framtid.

Jag tänkte ännu en gång att jag inte skulle ha något emot att han blev min huspartner när det var dags. Det var tjejernas artonårsdag som avgjorde ett facilitetsbyte. Killarna flyttade först när de valts ut att följa med en tjej. Kaj var nitton år och fortfarande

kvar på faciliteten, så chansen fanns att det var han som fick följa med mig.

Teo svalde några skedar av sin gröt innan han tittade upp igen. Han var inte känd för att hålla tyst någon längre stund. ”Har ni hört att det ska komma en förflyttad idag?”

Sanna vaknade till bredvid mig. ”Har du också hört det? Jag berättade det nyss för Liv.”

Teo sänkte rösten. ”Vad tror ni att han har gjort för att bli förflyttad?”

”Det är väl uppenbart.” Kaj rörde i sitt kaffe. ”Han har fått fem prickar.”

Teo rullade med ögonen. ”Det vet jag. Jag menar att jag undrar vad han har gjort för att få dem.”

”Betett sig opassande.” Kaj vred huvudet mot Teo. Hans ogillande var tydligt. ”Du om någon borde veta vad det innebär. Du är själv bara två prickar från en förflyttning.”

”Sch.” Sanna satte fingret mot läpparna. ”Han kommer nu.”

Jag tittade bort mot ingången till matsalen. En kille med ljusbrunt hår och breda axlar klev in i matsalen med en assistent bredvid sig. Han var helt klädd i svart, vilket han skulle vara i sex månader framöver för att markera att han var förflyttad. Hans ansikte var sammanbitet och blicken riktad rakt framåt, som om han inte lade märke till alla i matsalen som stannat upp för att titta på honom. Eller så brydde han sig inte om det.

En märklig känsla av att något var annorlunda med honom landade oväntat i mig. Han såg bra ut, men det var inte det som fångade mig. Det var något annat, något jag inte kunde sätta fingret på. Det fanns

där, men jag hade ingen beskrivning för det. Tanken var lika svår att greppa som dem jag hade innan jag klev upp på morgonen.

”Ni borde inte stirra.” Kaj riktade orden till mig och Sanna.

Jag koncentrerade mig snabbt på min frukostbricka. Kaj hade rätt. Vi borde inte stirra. Ändå drogs min blick till den förflyttade igen när han tog mat och satte sig med brickan vid ett bord tillsammans med assistenten. Hans assistent skulle bara följa honom idag och imorgon. Efter det hade en förflyttad samma rörelsefrihet som oss andra, även om det inte rekommenderas att vi umgicks med en sådan person för mycket den första tiden.

Jag åt upp det sista av det halvkokta ägget utan att delta i samtalet vid bordet. De andra pratade om vilka lektioner de hade idag, men orden nådde inte hela vägen in i mitt medvetande. Mina ögon var fortfarande fästa vid den förflyttade. Och kanske var det därför jag lade märke till det ingen annan tycktes lägga märke till.

Två killar gick förbi honom med brickor i händerna, på väg till sitt bord. I samma ögonblick som de passerade den förflyttade tog en av dem sin matkniv och stack den i armen på honom. Det skedde så snabbt och så diskret att de måste ha varit säkra på att komma undan med det. De flesta förflyttade skulle förmodligen inte ha sagt något om det. De visste om att de var föraktade och att de skulle bli behandlade därefter.

Men den här svartklädda killen var inte som andra. Han reste sig hastigt från sin stol, tog ett kliv mot killen som stuckit honom med kniven och grep tag i

hans överarm. Längre än så hann han inte förrän assistenten vid hans bord kom på fötter och ryckte undan honom.

Sedan gick allt fort. Ytterligare tre assistenter i matsalen var framme hos dem på några sekunder och innan jag lyckats uppfatta exakt vad som hände låg den förflyttade nedtryckt på golvet med assistenterna över sig.

Allas ögon riktades mot tumultet som uppstått och småpratet som fyllt matsalen dog ut. Ingen av oss var van vid den sortens dramatik och många hade lika chockade uttryck i ansiktet som jag kände i mitt eget. Plötsligt, utan att jag var beredd på det, lyfte den förflyttade på huvudet där han låg pressad mot golvet och såg mot vårt håll. Rakt på mig.

Det borde ha varit min instinkt att titta bort, men det gjorde jag inte. Även om jag förstod att det var en slump att han riktade blicken mot vårt bord kände jag något jag inte kunde förklara. En omedelbar övertygelse om att allt skulle förändras från och med nu. Att ingenting längre skulle bli som förut. Min puls började slå fortare och mitt synfält blev suddigt.

Känslan var så obekant, så överväldigande, att jag var tvungen att blunda för att samla mig. När jag öppnade ögonen igen hade assistenterna dragit upp den förflyttade på fötterna och börjat släpa ut honom ur matsalen. Nästa sak jag lade märke till var hur Kaj såg på mig. Hans ögonbryn var hopdragna i en rynka ovanför näsan.

”Liv? Är du okej?”

”Jag ... jag tror det.” Jag tog ett bett av mitt knäckebröd för att undvika fler frågor. Runt omkring oss återgick folk till att äta sin frukost. Att någon blev

utslängd ur matsalen tillhörde inte vanligheterna, men vi visste alla vad som förväntades av oss. Vi skulle bevara lugnet och lita på att assistenterna skötte sitt jobb. Jag tog en klunk juice och gjorde mitt bästa för att tvinga ner den.

2

Nästa morgon var mina tankar fortfarande fyllda av det som hänt dagen innan. Jag undrade vilken sorts straff den förflyttade hade fått, men var inte säker på att jag ville veta. Jag hade inte sett honom mer igår efter att han dragits ut från matsalen av assistenterna.

Någon del av mig kunde inte låta bli att känna att en orättvisa begåtts. Killen som stuckit den förflyttade med sin matkniv hade gått ostraffad, medan den förflyttade inte hade gjort något allvarigare än att gripa tag i hans arm.

Men det var så det fungerade. Det var så det måste fungera, och det visste jag. Det var vetskapen om hur livet såg ut för en förflyttad som fick oss andra att undvika prickar.

Matsalsincidenten var inte det enda som rörde sig i mitt huvud den här morgonen. En annan fundering skvalpade runt och krävde min uppmärksamhet, en jag haft många gånger innan väckningen.

Jag tänkte på *dem* igen.

Jag undrade vilka de var och vad de hette, de två människorna som utvalts att bli huspartners tillsammans och avlat mig. Vem av dem hade samma blonda ton i håret som föll över mina axlar innan jag satte upp det? Vem av dem hade gett vidare den ljusblå färgen på ögonen som mötte min spegelbild ovanför handfaten varje morgon? Hade de gjort bra ifrån sig under utbildningen? Varit begåvade inom något särskilt område? Och var befann de sig nu?

Jag hade inget minne av någon av dem. Vilket var naturligt med tanke på att de aldrig varit en del av mitt liv och aldrig skulle bli det. Det var bara den här korta stunden på morgonen som jag funderade över det. När jag stigit upp och påbörjat dagens rutiner blev funderingarna till en avlägsen dimma, förpassad till gömda vrår av mitt medvetande.

För att sedan återvända nästa morgon.

När lamporna tändes tvingade jag undan grubblerierna och påbörjade dagens rutiner. En kvart senare satt jag vid matsalsbordet och smuttade på min äppeljuice. Den förflyttade satt på samma plats som igår, med sin assistent framför sig. Jag var noga med att koncentrera mig på min mat den här gången för att slippa fler reprimander från Kaj.

Min ansträngning att inte stirra på den förflyttade hade framgång ända tills vi lämnade matsalen och han hamnade alldeles framför oss. Min blick etsades fast vid hans ryggtavla och jag kunde inte slita den därifrån. De andras småprat nådde inte längre än till periferin av mitt medvetande medan vi rörde oss framåt. Känslan som överrumplade mig vid gårdagens frukost var tillbaka – känslan av att något var på väg att förändras och att det hade med den främmande killen att göra.

Jag sneglade på de andra. De var upptagna av sitt samtal och lade inte märke till min brist på engagemang i konversationen. Bakom oss gick andra personer i grupper och det låga mumlet av röster fyllde korridoren tillbaka till sovsalarna. Vi hade femton minuter på oss att göra oss redo för dagens lektioner, att borsta tänderna och hämta våra skärmar.

En assistent kom fram till mannen som eskorterade den förflyttade för att meddela något. De gick åt sidan och lät oss andra passera. Jag vet inte vad som fick mig att göra det, men jag stannade till vid den förflyttade. Efter att snabbt ha kontrollerat att de två assistenterna inte uppmärksammade mig tog jag ett steg fram så att jag hamnade framför honom. Jag sträckte fram handen. ”Hej. Jag heter Liv.”

Förvåning drog över hans ansikte. Han tvekade, men tog sedan min hand. Som alltid vid en handskakning lyste våra namn och antalet prickar upp på våra handleder. På hans hud framträdde namnet Ossian, vilket stämde med Sannas information. Under syntes fem röda prickar.

På min egen handled stod det bara Liv. Inga prickar. Jag kunde se att han hastigt läste av mitt namn och min prickstatus, men hans käke var lika sammanbiten som den varit när han klev in i matsalen. Han svarade korthugget på min hälsning:

”Hej.”

Jag funderade över något att säga som kunde bli inledningen på ett samtal när jag kände en hand på min axel.

”Kom, Liv.” Det var Kaj. Han ignorerade Ossian och tog med mig en bit bort där varken Ossian eller assistenterna kunde höra oss. ”Du borde inte prata med den förflyttade. Inte än.” Hans röst var bister.

”Det är inte förbjudet.” Jag vet inte varför jag påpekade det. Kaj kände till reglerna bättre än de flesta av oss.

”Nej, men det är inte heller rekommenderat, och det vet du. Tänk på vad som hände i matsalen igår. Du vill inte bli inblandad i något sånt.” Han blev tyst ett

par sekunder och när han talade igen var hans ton mjukare, som om han insåg hur han låtit. ”Jag vill bara ditt bästa.”

”Jag vet. Tack.”

Vi sa inget mer till varandra på väg till sovsalarna. Jag borstade tänderna bredvid Sanna innan jag spottade ut skummet i handfatet och sköljde rent tandborsten.

”Han verkar inte särskilt trevlig.” Sanna placerade sin tandborste i stället ovanför handfatet. ”Snygg, men inte trevlig.”

”Vem?” Det var en onödig fråga. Jag visste vem hon menade.

”Den förflyttade. Ossian.” Hon torkade händerna innan hon såg sig om och sänkte rösten. ”Jag såg att du försökte prata med honom.”

”Jag ville bara få honom att känna sig välkommen.”

”Det är inte meningen att han ska känna sig välkommen.” Sanna kom närmare så att de andra som gjorde sig i ordning i tvättrummet inte skulle höra. ”En förflyttning är ett straff.” Hon tvekade innan hon fortsatte. ”Jag kan förstå att du attraheras av honom. Han har något ... tilldragande över sig. Men jag tror att du gör bäst i att hålla dig undan.”

Jag kände en irriterande hetta i kinderna. Jag visste hur det fungerade. När jag hade fyllt arton år var det mitt jobb att avla ett barn tillsammans med en man som Föreståndaren valde ut. Vi var bundna till varandra tills en graviditet kunde bekräftas och några månader efter det för att garantera att ingen annan var inblandad. Efter det steriliserades vi, som alla andra som producerat ett barn, och fick dela säng med vilka vi ville.

Men det som lockade mig med Ossian hade inget med de sakerna att göra. Det var något speciellt med honom jag inte kunde förklara. Han hade något som vi andra inte hade och jag ville veta vad. Jag behövde bara fundera ut hur jag skulle få reda på det utan att försätta mig själv i knipa.

Fem minuter senare gick jag och Sanna in i klassrummet där vår första lektion skulle hållas. Vi var femton elever i rummet som alla gick sitt sista år. Teo läste också samma kurs, men Kaj gick ett yrkesförberedande program i en annan del av byggnaden. Jag tog min vanliga plats i cirkeln av uppställda stolar och lade min skärm på stödet.

Nästa gång jag tittade upp såg jag Ossian slå sig ner i ringen, ungefär fem meter bort från mig. Hans assistent stod bakom honom med armarna på ryggen. Tanken att vi skulle kunna ha gemensamma lektioner hade inte slagit mig innan, men det skulle underlätta mitt självpåtagna uppdrag att ta reda på vad som skilde honom från alla andra på den här faciliteten.

Teo satte sig på stolen bredvid min och slängde oförsiktigt upp sin skärm på stödet. Hans skärm var slitnare än de flesta andras med tydliga repor och skråmor på den transparenta ytan. Det oroade mig. Att inte ta väl hand om de ägodelar vi tillfälligt förvaltade här på faciliteten räknades som regelbrott. Det var meningen att nya personer som kom hit skulle ta över dem när vi flyttades upp en åldersgrupp. Dagen då vi fyllde femton år och kom till en ny facilitet blev vi samtidigt tillräckligt gamla för att tilldelas prickar, och Teo hade redan för många. För många för att ha råd att riskera fler.

”Tre timmar kvar till lunch,” viskade Teo bredvid mig.

Mitt leende kom lätt. ”Tänker du någonsin på något annat?”

Han övervägde min fråga. ”Kanske. Ibland. Inte så ofta.”

Hans kommentar lockade fram ett lågt skratt från mig som snabbt dog ut när jag lade märke till det ogillande ögonkastet från vår historielärare. Jeanette hade precis slagit sig ner i ringen. Jag visste att det var respektlöst att skratta på lektionstid. Jag vände mig bort från Teo och märkte att min blick ännu en gång drogs till Ossian. Han satt med armarna i kors och såg uttråkad ut.

Jeanette höll sin skärm i knät medan hon tittade ut över cirkeln av elever. ”Vi kommer fortsätta på krigstemat idag. Ni fick i uppgift att hitta information om nittonhundratalets världskrig igår.” Hennes hår var prydligt uppsatt i en stram knut som fick henne att se äldre ut än de fyrtio år hon var.

Gårdagens läxa hade gått ut på att leta igenom det digitala arkivet av artiklar om världshändelser, med inriktning på första och andra världskriget. Jag hade gjort uppgiften direkt efter de schemalagda lektionerna igår och skrivit ner mina anteckningar i ett separat dokument.

Jeanettes svepande blick stannade vid Teo för att sedan vandra till hans misskötta skärm. Hennes läppar formade ett streck. ”Teo, kan du redogöra för vad du har hittat?”

Teo stelnade och jag betraktade honom från sidan. Svett bröt ut i pannan på honom och jag insåg att han inte hade gjort uppgiften. Hur han vågade ta en sådan

risk övergick mitt förstånd, men han måste ha räknat med att inte bli utvald för redovisning.

”Teo?” Jeanettes ögon blev till springor. Ett kort ögonblick påminde hon om en rovfågel som ställt in siktet på sitt byte. Jag vet inte var jag fick den tanken ifrån.

”Jag ... jag har inte ...” Hans fingrar darrade i det krampaktiga greppet han höll om sin skärm, som om den skulle kunna rädda honom. När jag såg det började mina egna händer darra, för jag visste att jag inte kunde låta det här ske. Om Teo blev tvungen att erkänna att han inte gjort sin läxa skulle han få sin fjärde prick. En prick bort från förflyttning.

”Det är mitt fel,” hörde jag mig själv skjuta in.

Lärarens och alla andras ögon vändes unisont och omedelbart mot mig. Men den jag lade märke till var Ossian. Han hade förlorat sitt uttråkade uttryck och såg på mig under lätt sänkta ögonbryn. Jag harklade mig och kände att hjärtat slog fort i bröstkorgen.

”Liv?” Jeanettes förvåning var tydlig. Jag var förmodligen den sista personen hon hade väntat sig ett sådant uttalande från.

Jag försökte fukta läpparna med tungan bara för att upptäcka att den var torr som grus. ”Det är mitt fel,” upprepade jag. ”Teo kunde inte göra uppgiften igår, för han var upptagen av att hjälpa mig med min.”

Jeanette blinkade upprepade gånger, som om hon måste övertyga sig själv om att hon hört rätt. Rummet var så tyst att jag började frukta att mina hjärtslag kunde höras. Till slut vände sig Jeanette till Teo igen. ”Är det sant?”

Jag vädjade tyst till Teo att hålla med. Om han förnekade mitt påstående nu skulle det inte rädda någon av oss. Han svalde hårt. ”Ja. Det stämmer.”

Jeanette log stramt. ”I så fall kanske du kan redogöra för vilka artiklar du har hittat, Liv.”

Jag nickade, höjde min skärm lite och började läsa innantill från mina anteckningar. Spänningen i rummet lättade gradvis medan min röst monotont förmedlade informationen, men jag kunde se i ögonvrån att Teo fortfarande svettades. När lektionen var över reste sig Jeanette från sin plats.

”Jag vill att Liv och Teo stannar kvar. Resten av er kan gå.”

Jag såg hastigt på Teo. Han skakade diskret på huvudet för att visa att jag aldrig borde ha gripit in. De andra lämnade rummet medan jag och Teo satt kvar på våra stolar. Ossian var sist att gå genom dörren och innan han försvann ut i korridoren vände han sig om och stirrade på mig. Jag kunde inte tolka hans uttryck, men något hade förändrats. Han såg inte på mig på samma sätt längre. Jag visste inte om det var positivt eller negativt.

När dörren stängts bakom de andra kom Jeanette fram till oss och vi reste oss automatiskt från stolarna. Jeanette knäppte händerna framför sig. Hon log inte.

”Det där var ett dumdristigt initiativ, Liv. Jag väntade mig mer än så från dig.”

Jag visste inte vad jag skulle svara. Hon hade genomskådat min bluff och att förneka den nu skulle inte leda till något gott, varken för Teo eller mig.

”Du försökte rädda din klasskamrat ur knipan,” fortsatte Jeanette, ”men åstadkom inget annat än att sätta dig själv i samma båt.” Hon knappade in något

med fingrarna på sin skärm. ”Jag rapporterar en prick för er båda.”

Jag blev tvungen att hålla tillbaka en flämtning. Min första prick. Mitt felfria register hade nått sitt slut. Misstaget jag precis begått skulle finnas kvar för alltid, resten av mitt liv. Det gjorde till och med ondare än jag hade trott att det skulle göra. Jag kunde inte minnas senast jag känt ett sådant svidande nederlag.

Jeanette tittade upp igen. ”Jag är besviken på dig, Liv.”

Mitt hjärta sjönk ytterligare. Hon kunde omöjligt vara mer besviken på mig än vad jag var på mig själv. Jeanette gick bort till sin plats igen. ”Ni kan gå nu.”

Vi lämnade rummet. Mina steg kändes tunga, som om någon hållt bly i skorna. Ute i korridoren svängde Teo hastigt runt så att vi hamnade ansikte mot ansikte. Hans vanliga sorglösa uttryck var borta. Undertonen av humor som alltid fanns där var lika spårlöst försvunnen. ”Vad gjorde du sådär för?”

Jag såg på honom, skrämmd av den här sidan av Teo som jag aldrig sett tidigare. ”Vad menar du? Jag försökte hjälpa dig.”

”Du borde ha fattat att det inte skulle funka.” Han blundade ett kort ögonblick innan han öppnade ögonen igen. När han väl talade hade hans uttryckt mjuknat. ”Du är min vän, Liv, och jag uppskattar att du försökte. Men du får inte riskera dig själv för att hjälpa mig på det där sättet igen. Mina misstag är mina egna.”

Jag viskade svaret: ”Okej.”

Han slappnade av i axlarna och efter ytterligare några sekunder log han svagt. ”Men tack för att du försökte.” Teo såg sig om över axeln där de andra var

på väg bort i korridoren. ”Följer du med till studiesalen?”

Jag var på väg att svara ja när jag stängde munnen igen. I andra änden av korridoren, ungefär tio meter bort, stod Ossian lutad mot väggen och såg på oss med armarna i kors. Som om han väntade på någon. Hoppet om att det var mig han väntade på drog genom mig som en stöt. Det fick mitt hjärta att slå snabbare igen.

”Jag ... jag kommer senare. Gå före du.”

Teo nickade. ”Ses då.” Han försvann i riktning mot studiesalarna. Jag väntade tills ljudet av hans steg inte ekade i korridoren längre. Då vände jag mig om och började gå mot Ossian.

3

Ossian såg oavbrutet på mig när jag gick emot honom, på ett sätt som gjorde mig nervös. Jag stannade någon meter framför honom utan att veta vad jag skulle säga. Det var inte för att jag hade något att prata om som jag gått fram till honom, snarare för att han utövade någons sorts magnetisk kraft på mig.

”Det där var vågat,” sa han efter en kort stunds tystnad, fortfarande med armarna i kors.

Jag förstod att han syftade på det som hänt på lektionen. Jag slog ner blicken, fortfarande fylld av skammen över att ha fått en prick. ”Jag vet. Det var väldigt dumt gjort.”

”Liv.” Jag tittade upp när han uttalade mitt namn. Att höra det från honom kändes annorlunda mot alla andra gånger någon sagt det. Han fortsatte: ”Jag sa inte att det var dumt gjort. Jag sa att det var vågat.”

”Är inte det samma sak?”

Han skakade på huvudet. ”Inte i min värld.”

Vad menade han med det? Jag lade ännu en gång märke till att han såg på mig på ett annat sätt nu än han gjort i morse. Det fanns något nytt i hans ansiktsuttryck när han betraktade mig med de gråblå ögonen. Det jag gjort i klassrummet hade förändrat något mellan oss, även om jag inte visste varför.

”Inte?”

”Nej. Det du gjorde ...” Han släppte långsamt armarna och lät händerna glida ner i fickorna på de svarta byxorna. ”Det var modigt.”

Modigt? Jag stod svarslös igen. I hela mitt liv hade jag lärt mig att sätta likhetstecken mellan mod och

dumdristighet, men när Ossian sa ordet tycktes det få en annan innebörd. Som om det var något som ingav respekt. Vad det än var som drog mig till honom kändes det ännu starkare nu. Viljan att ta reda på vad det var letade sig ända ut i fingertopparna på mig.

”Liv!”

Jag vände snabbt på huvudet när någon tilltalade mig skarpt bakifrån. Två assistenter kom emot oss i snabb takt. Jag kände igen de raka, beslutsamma stegen. Jag hade sett dem förut, men aldrig på väg mot mig.

”Ja?” Mitt svar lät ynkligt, till och med i mina öron.

De kom hela vägen fram till oss innan de sa något mer. Först då lade jag märke till att en av de vitklädda assistenterna var mannen som följde Ossian idag, samma man som varit med på lektionen för en stund sedan. Jag insåg att det var orsaken till att Ossian väntade utanför. Han fick fortfarande inte gå någonstans utan följeslagare.

”Vi har ett nytt beslut åt dig.” Ossians assistent stod tyst medan den andre mannen tilltalade mig. ”Föreståndaren anser inte att din lärares bedömning av lämplig bestraffning var korrekt. Utöver den prick du tilldelats ska du även tillbringa en timme i isoleringen.”

Jag kände hur jag frös till is. Isoleringen? Jag hade aldrig dömts till det. Det enda jag visste om straffet var hur de som någon gång fått det såg ut efteråt. Hållögda, som om någon sugit livskraften ur dem. De återhämtade sig efter ett tag, men det kunde ta upp till ett par dagar ibland. Att protestera skulle vara meningslöst. Det visste jag lika väl som någon annan. Jag kastade en desperat blick på Ossian samtidigt som

assistenten tog tag i min arm. Ossian såg sammanbiten ut, men sa inget.

Assistenten började leda iväg mig medan den andra gick med Ossian åt motsatt håll. Det gjorde ont i överarmen där assistentens hårda fingrar grävde sig in, men jag sa inget. Vi svängde flera gånger i nätet av korridorer och vek till slut av mot en avlång hall jag aldrig varit i förut. Det fanns flera järndörrar där och utanför varje dörr satt en lampa som lyste grönt. Jag gissade att det betydde att cellerna var lediga. Jag blev ledd till den närmaste av dörrarna där assistenten höll upp sin handled mot avläsaren. Ett metalliskt klickljud hördes och sedan öppnades dörren med ett lågt gnisslande.

Jag blev inföst i det lilla rummet och hann uppfatta kal betong innan den tjocka dörren stängdes bakom mig och kompakt mörker tog över. Jag vet inte vad jag hade väntat mig, men inte det här. Det svarta mörkret var totalt och paniken grep mig från första stund. Jag kunde inte se något, inte ens min egen hand som jag höll upp ett par centimeter framför ögonen. Det var kallt, kanske tolv eller tretton grader.

Och tyst. Tystare är någon annan tystnad jag varit med om.

Trots mörkret och kylan var det tystnaden som präglade rummet mer än något annat. Mina öron strävade efter att höra något annat än mina egna panikslagna andetag. Surret av en lampa, steg mot golvet utanför, ett lås som öppnades, vad som helst. Men det fanns inget. Jag ville skrika bara för att höra ljudet studsas mot de tomma väggarna, men vågade inte. Det kunde sitta en kamera eller en dold mikrofon någonstans och jag var rädd att det här inte bara var

en bestraffning, utan även ett test. Jag ville slå mig fri. Ville gapa och banka på dörren. Istället bekämpade jag alla instinkter framkallade av rädsla och gjorde det enda jag kunde göra. Jag sjönk ner på det kalla golvet med ryggen mot väggen. Sedan drog jag upp benen mot bröstet, slog armarna om dem och väntade.

Under minuterna som passerade, medan jag darrande gungade fram och tillbaka på hämlarna, blev jag övertygad om en sak. Jag skulle aldrig, någonsin, uppfatta en timme på samma sätt igen. En timme för mig hade tidigare varit längden av en lektion. Eller så lång tid vi hade på oss att äta lunch.

Men från och med den här dagen visste jag att jag alltid skulle se en timme som den tiden jag satt i en mörk och ljudisolerad cell medan skräcken klöste mitt medvetande i 3 600 sekunder.

* * *

När dörren öppnades flög mina händer instinktivt upp som skydd mot skenet från korridorens skarpa lysrör. Ljuset kändes vasst, som om det hade en konsistens. Medan jag fortfarande kämpade med att vänja mig vid det tog någon tag om min arm och drog upp mig från golvet. Det var först när jag kände hur varma assistentens fingrar var, till och med genom tyget i min grå tröja, som jag insåg hur nerkyld jag var.

Assistenten var samma person som hade tagit mig till isoleringen. Det trodde jag i varje fall. Sanningen var att jag inte kände mig säker på någonting när vi lämnade järndörrarna bakom oss och jag kämpade för att med ostadiga ben gå längs de korridorer jag var

van vid. För mig var de bara en ljus dimma. Mannen som höll ett grepp om min arm släppte taget när vi kom fram till min sovsal.

”Du får en halvtimmes respit,” sa han. ”Sedan återgår du till schemat.”

Jag kanske borde ha svarat, men jag kunde inte. Min tunga satt fastklistrad mot gommen och jag kände mig överväldigad av trötthet, trots att jag inte gjort något annat än suttit ner i en timme. Allt jag klarade av var att nicka innan jag snubblade bort till min säng och sjönk ner ovanpå filten. Jag var förvånad över att jag ens tog mig dit. Allt kändes avlägset, som om jag upplevde det genom slöjan av en dröm.

Min hand darrade när jag sträckte ut den över sängbordet för att lyfta på skärmen. Klockans digitala siffror svävade någon centimeter över den genomskinliga displayen. Assistenten hade inte sagt något om det, men jag förstod att det var mitt eget ansvar att hålla reda på tiden och se till att vara tillbaka på lektionerna om trettio minuter. Jag vågade inte blunda av rädsla för att somna och stirrade därför bara tomt framför mig.

Det hade gått ungefär tio minuter när dörren till sovsalen öppnades och en gestalt, som såg ut som en skugga i kontrast till korridorens ljus, klev in. Skuggan kom närmare och när den gjorde det visste jag namnet på den.

Kaj.

Trots mitt omtumlade tillstånd blev jag glad för hans närvaro och tvingade mig själv att resa mig upp på armbågen. Jag hade inte räknat med att någon av mina vänner skulle komma hit för att visa sitt stöd. Den sortens beteende uppmuntrades inte. En

bestraffning skulle bäras med värdighet och tacksamhet över chansen till bättring.

Kaj hann ända fram till kanten av min säng innan jag lade märke till hårdheten runt hans mun. Den väckte mig ur det närmast apatiska tillstånd jag befunnit mig i sedan jag låsts in i den mörka cellen.

”Kaj.” Min torra hals kraxade fram hans namn och jag önskade att jag hade tagit ett glas vatten innan jag lade mig på sängen.

Han svarade inte. Istället sträckte han fram sin hand mot mig och lät den hänga i luften i väntan på min respons. Gesten fick allt hopp om tröst och stöd att rinna ur mig som vatten genom ett avlopp. Jag lade min hand i hans, medveten om vad han var ute efter. Våra namn lystes upp på handlederna, men den här gången fanns det något mer. En röd prick under mitt. Det var första gången jag såg den och åsynen fick mig att rycka undan handen. De hade redan lagt in den i systemet, redan överfört den till mitt chip. Jag hade inte riktigt kunnat tro det innan, men nu fanns beviset där. Synligt för vem som helst.

Kaj skakade på huvudet och satte sig på kanten av Sannas säng. ”Jag fattar inte hur du kunde vara så självisk.”

Jag blinkade mot honom med mina fortfarande ljuskänsliga ögon, övertygad om att jag måste ha hört fel. ”Vad ... vad sa du?”

”Du hörde mig.” Linjerna runt munnen var om möjligt ännu mer utpräglade nu. ”Jag fattar inte hur du kunde göra det, Liv. Din första prick!” Hans röst hade höjts och han verkade inse det själv för han gjorde en paus innan han fortsatte. ”Och inte nog med det; en timme i isoleringen.”

Jag började darra igen, som om jag var tillbaka i den kalla cellen. ”Jag ville hjälpa Teo.”

”Och se hur det gick.” Kaj lutade sig framåt, fortfarande med samma skoningslösa uttryck i ansiktet. ”Du hjälpte inte honom, men lyckades själv få två bestraffningar.”

I den stunden önskade jag att han bara skulle lägga armarna om mig och hålla mig intill sig istället. Jag vet inte var den tanken kom ifrån för så gjorde ingen. Kroppskontakt var något som undveks. Behovet av det var ett svaghetstecken.

Kaj suckade, som om han fått ur sig det mesta av ilskan och inte hade något annat än trötthet kvar över situationen. ”Du förstår inte hur olägligt den här händelsen kom, Liv.”

Hans kommentar gjorde mig förbryllad. Jag satte mig upp ordentligt och tog stöd med ryggen mot väggen. ”Vad menar du?”

Kaj såg ner i golvet och gned handflatorna mot varandra. ”Jag var nyss på utvärdering.” Han var tyst en stund innan han tittade upp och när han gjorde det hade hans kinder en lätt röd ton jag aldrig sett där innan. ”Och jag uttryckte en önskan om att få bli din huspartner när du fyller arton om två månader.”

Mina läppar särades långsamt så att min mun blev hängande öppen. Jag hade aldrig trott att Kaj skulle göra en sådan sak. Det fanns inget uttryckligt förbud mot att påtala vem man skulle föredra att avla barn tillsammans med, men det var inte heller önskvärt. Särskilt inte om man som Kaj satsade på att göra karriär som assistent.

Hans till synes obefogade upprördhet var inte längre märklig. Om Kaj hade nämnt mitt namn under

utvärderingen skulle jag övervakas med större noggrannhet från och med nu, och jag hade inlett dagen med att få min första prick och att hamna i isoleringen.

”Kaj ...” Jag kunde känna fukt i ögonen och försökte stå emot eventuella tårar. ”Jag är så ledsen. Det här var en engångsföreteelse. Jag lovar.”

Han nickade sakta. ”Det är ett löfte du måste hålla, Liv.”

”Det ska jag.” En klump hade formats i min hals och jag arbetade på att svälja ner den. Besvikelsen jag känt på mig själv fördubblades under Kajs granskande blick.

Kaj reste sig från sängkanten. Han tvekade några sekunder innan han gav mig en hastig klapp på axeln. ”Jag måste gå nu. Vi ses, Liv.”

”Vänta!”

Han såg sig om över axeln.

”Vad hände med Teo?” Tanken på honom hade precis slagit mig och jag måste få veta.

”De hämtade honom strax efter att de hämtade dig.” Kajs röst innehöll inget medlidande. ”Han fick tre timmar i isoleringen.”

Med de orden lämnade han rummet.